

въпросътъ за защитата на града, защото жителитѣ му бѣхъ постоянно на шрекъ, плашени отъ мълвата за турско нападение. Ганчо Поповъ бѣ натоваренъ съ устройството на тайната стража, която пощѣ щѣше да пази крайщата на градътъ. Приехъ се още разни прѣдпазителни мѣрки за приспиване бдителността на полицията. Прочете се писмото отъ панагюрския комитетъ. То бѣше дълго и съдържаше единъ купъ наставления, заповѣди, распореждания до комитета, дѣйствиата на който трѣбаше да хармониратъ съ общия планъ на организацията на възстанието. То носеше подписа на Бенковски. Странджовъ прѣдстави смѣтка за крушума и барути, които е приелъ и раздалъ, както и за склада на пушкитѣ, недоведени още и за това задържани въ К.

— Значи, въоръженieto добръ отива, забѣлѣжи Огняновъ.

— Можемъ да посрѣщнемъ цѣлъ таборъ съ огънь и да се държиме двацѣтъ дѣна на шанцоветѣ, каза попъ Димо.

Шанцове никакви нѣмаше, разбира се; попътъ наричаше така нискитѣ загради на бостанитѣ извънъ градътъ.

— Но ако ни биждтъ съ топове? попита Петковичъ.

— То лошо! каза попъ Димо угриженъ.

— И ния можемъ да поставимъ, забѣлѣжи господинъ Фратю; — азъ на драго сърдце давамъ нашия дървенъ кутелъ. Той ще гърми като крупъ... Така да даждтъ и други! Така ще стане цѣла артиллерия. И Фратю изгледа гордо на около си.

— Отъ твоя кутелъ нищо не става... Да собираме пушкити кутли отъ бабичкитѣ, то е смѣшно даже да се говори, възрази Огняновъ; — а пъкъ топове че трѣбать, трѣбать. Единиятъ имъ гърмежъ дѣйствува страшно на духътъ на неприятеля... Могътъ да се направѣтъ топове отъ черешови дѣнери, извъртени хубаво и обвити здраво съ желѣзни обрѣчи. Такива топове е имало и въ поляшкитѣ възстания.